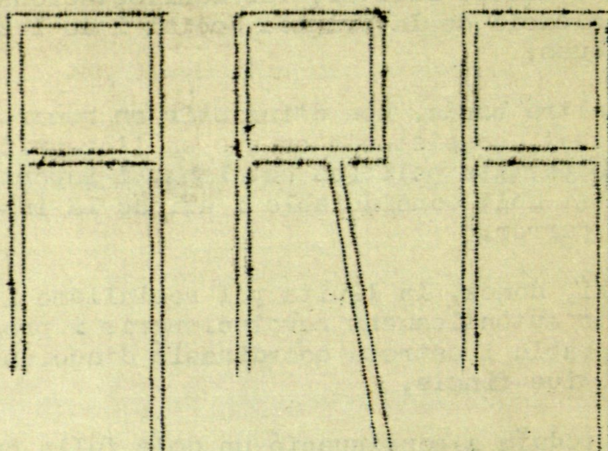
per catalunya lliure i socialista

butlletí interior del FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 20 - agost-setembre 1968

L'ONZE DE SETEMBRE La commemoració de l'onze de setembre aquest any ha estat marcada per dues característiques importants. En primer lloc, en l'organització de les manifestacions hi han col·laborat tots els partits polítics catalans, i importants sectors de les Comissions Obreres, seguint el camí encetat l'any passat. En segon lloc, cal remarcar l'aparició d'un nou factor: el 16 d'agost de 1968 el govern franquista tornà a posar en vigor el "Decreto de Represión del Bandidaje y Terrorismo", de 1960, que considera rebel·lió militar qualsevol activitat política contra el Règim, i que permet utilitzar el consell de guerra sumaríssim contra els inculpats.

Malgrat aquestes mesures d'intimidació, les forces democràtiques han prosseguit la lluita, i la commemoració de l'onze de setembre ha estat precedida d'una Setmana contra la repressió, amb l'organització de diversos actes d'informació i de protesta.

El dia onze de setembre, a Barcelona, cap a les vuit del vespre, més d'un miler de persones aconseguiren agrupar-se i marxar en manifestació per la zona del carrer de Casp, Ronda de Sant Pere i Via Laietana. La Policia Armada, amb casc, tapava materialment tots els accessos a l'emplaçament del monument a Rafael de Casanova. Aquest any, però, la policia armada, els "grisos", no intervingué directament en la dissolució de les manifestacions. La repressió anava a càrrec de les bandes armades o pagades pel Govern Civil, i també directament a càrrec dels agents de la Brigada Social. En diversos indrets els manifestants replicaren a les ggressions. En una de les escaramusses, un grup d'agents de la Brigada Social es deixà dur pel pànic en veure's voltat per manifestants en actitud resolta, i dispararen alguns trets de pistola en l'aire.

A Terrassa i a Mataró es produïren també importants manifestacions i enfrontaments amb les forces de repressió.

A Barcelona, nombrosos manifestants foren detinguts per la policia. Alguns foren posats en llibertat al cap d'unes hores, i passaren a la jurisdicció militar, en virtut de les noves lleis franquistes: Núria Custodio Fitó, Teresa Castanys Jarque, Neus Porta Tallada, Enric Padrosa Campderrich, Antoni Leon Garcia, Josep F. Quetglas Riusech, Francesc Santos Souzo, Stuart J. Taylor, Manuel Rivera Gimènez, Josep M. Pèrez Ballonga, i Francesc Fernàndez Buey.

En la valoració política de les manifestacions d'enguany, cal remarcar, d'una banda, que malgrat el factor d'intimidació que pretén imposar el Govern amb el restabliment de la jurisdicció militar, les manifestacions s'han produït igualment, i les rèpliques a la violència de la Brigada Social i de les bandes del Govern Civil són cada vegada més enèrgiques.

D'altra banda, hem d'insistir en remarcar la consolidació dels progressos iniciats l'any passat, consistents en que en l'organització de les manifestacions hi han col.laborat tots els partits polítics catalans, i importants sectors de les Comissions Obreres. També ha estat molt considerable i eficaç la intervenció de militants obrers en les manifestacions al carrer.

Així, doncs, la lluita pel socialisme i per la llibertat nacional de Catalunya, com a fets autènticament revolucionaris i progressistes segueixen el seu camí, en una indispensable i estreta coordinació d'accions, que correspon a la interdependència dels objectius finals.

Reproduïm a continuació un dels fulls que foren amplament difosos convocant a les manifestacions del proppasat onze de setembre:

"L'opressió dels Països Catalans -amb la negació de la seva llibertat nacional "dins un règim d'explotació en tots els aspectes, tant política i cultural,com "econòmica i social- vol ésser mantinguda per l'ofegament de tota manifestació "de voluntat popular, la negació dels drets elementals d'expressió, de reunió, "d'associació, de vaga, i l'impediment de l'expansió de la cultura nacional mit-"jançant una repressió progressiva.

"Aquesta repressió dins el marc de l'Estat espanyol es manifesta avui endurida "per la reimplantació de la llei hipòcritament anomenada "contra el bandidaje y "terrorismo" (que afecta de fet fins les més mínimes activitats de conscienciació i de mobilització polítiques) i, al País Basc particularment, amb el decret "de l'estat d'excepció.

"Aquesta reacció del Règim franquista, aquest enduriment del seu aparell de re-"pressió ha d'ésser encara un estímul en la nostra lluita; representa la impo-"tència real del Règim davant l'increment que va prenent la lluita d'allibera-"ment dels pobles oprimits per l'Estat espanyol.

"La data de l'ONZE DE SETEMBRE -en què el Principat de Catalunya perdé la seva "autonomia- és l'ocasió en què reivindiquem la llibertat nacional que nosaltres "considerem inseparable de la instauració al nostre país d'un socialisme autèn-"tic; llibertat nacional que només posseeix el seu total contingut quan es con-"creta en una nova estructuració socialista de la societat. Al mateix temps, "també, un plantejament autènticament socialista implica forçosament la defensa "de la llibertat i sobirania populars de les nacions, la lluita contra qualsevol "opressió imperialista.

"La setmana DEL 4 A L'11 DE SETEMBRE és una setmana de LLUITA POPULAR del nostre "poble i de totes les nacions oprimides per l'Estat espanyol i contra la repressió.

"MANIFESTEM DIRECTAMENT LA NOSTRA PROTESTA CONTRA EL RÈGIM QUE ENS OPRIMEIX; "PRENGUEM INICIATIVES I UNIM-NOS A LES QUE ES PROMOURAN; LLUITEM CONTRA LA "REPRESSIÓ, I PER LA LLIBERTAT DEL NOSTRE POBLE.

"FEM CULMINAR LA NOSTRA LLUITA PRENENT PART ACTIVA A LES MANIFESTACIONS DEL "DIA 11 A LES 8 DEL VESPRE, A LES DIVERSES CIUTATS DEL NOSTRE PAÍS, I A BAR-"CELONA, A L'ENCREUAMENT DE LA RONDA DE SANT PERE I CARRER DE GIRONA.

"Per Catalunya lliure i socialista. setembre del 1968."

P A Í S B A S C Reproduïm a continuació el text d'un manifest signat per diversos partits polítics catalans i que fou lliurat als representants del poble basc:

"AL POBLE D'EUZKADI

"Les forces polítiques de Catalunya sotasignants, s'adrecen al poble basc per tal de "fer-li arribar la seva adhesió i la seva solidaritat en unes lluites comunes: la "lluita antifranquista i la lluita per l'alliberament nacional i per la democràcia.

"Durant trenta anys el poble basc ha lluitat per a defensar uns drets que arreu del "món estan plenament reconeguts, els principis que la Declaració Universal dels Drets "de l'Home proclama, i el dret dels pobles a l'autodeterminació, aquest darrer ja con"cretat en el seu Estatut d'Autonomia de l'any 1936 i abolit per les lleis del Règim "franquista.

"Aquest combat l'ha dut a terme amb continuada energia i ara precisament s'enfronta "amb l'arbitrària decisió del Govern establint l'estat d'excepció a Guipúscoa.

"La lluita de la classe obrera d'Euzkadi, la dels estudiants per un Sindicat represen"tatiu i independent, la dels diferents moviments populars, ha assolit un elevat con"tingut polític i una clara significació democràtica, ampliant-se i estenent-se als "més diversos sectors de la població. El Règim franquista, desbordat per aquesta "lluita i incapaç de satisfer les aspiracions del poble, multiplica una i altra vega"da els actes de repressió, dels quals són un destacat exemple les nombroses sancions "als capellans que han volgut estar al costat del poble en una lluita tan justa, la "reiterada paròdia dels judicis militars i la continua repressió del poble d'Euzkadi "com la de tots els pobles de l'Estat espanyol per la policia política i el tribunal "d'excepció.

"Nosaltres, les forces polítiques de Catalunya sotasignants protestem contra l'estat "d'excepció, reclamem el seu immediat aixecament i recolzem la lluita del poble basc "per les seves llibertats nacionals i democràtiques, per la reinstauració de les seves "institucions autonòmiques de govern, i pel dret d'autodeterminació.

"Catalunya, agost del 1968.

"Esquerra Republicana de Catalunya
"Front Nacional de Catalunya
"Moviment Socialista de Catalunya
"Partit Socialista Unificat de Catalunya
"Unió Democràtica de Catalunya"

TXECOSLOVAQUIA La invasió de Txecoslovàquia per les tropes russes i del Pacte de Varsòvia ha suscitat molt diverses reaccions, dins d'una tònica general de condemna del fet, que es considera com un atemptat a la llibertat. Ha estat vista amb satisfacció no dissimulada pels sectors conservadors i pels reaccionaris. Ha estat vista amb pena, amb dolor i fins amb indignació, o amb una barreja de pena i d'indignació pels sectors progressistes. Els partits comunistes occidentals han estat col·locats pel fet en una molt incòmoda situació. Tots ells han expressat la seva condemna de fons i en certs casos, matisada, en la forma.

Importa poc d'aclarir si la condemna resultava obligada per la política adoptada en general pels esmentats partits comunistes; importa poc si la condemna, en el fons, és del fet en si, o de la seva oportunitat. Això ho aclarirà el temps.

La tristesa causada per l'atemptat a tots els progressistes va unida a una certa decepció. Com és possible que en el camp socialista aquests atemptats siguin possibles?

Els antecedents -repressió contra la República Democràtica Alemanya el 1953, contra Hongria el 1956- es diu, es referien a d'altres situacions conflictives i l'origen de les revoltes era tèrbol. En els dos antecedents la repressió es dirigia contra els contrarevolucionaris que es proposaven destruir el sistema socialista als dos països.

Ara, la justificació és la mateixa per part dels invasors. Com és, doncs, que la reacció dels progressistes ha estat tan diferent? Sobre tot: com és que els partits comunistes occidentals han condemnat el fet?

Existeix una resistència ideològica a admetre que els règims socialistes puguin segregar accions violentes; o més precisament, que les relacions entre règims -o països socialistes- justifiquin mesures de violència; les mesures que segrega un règim capitalista qualsevulga en tant que tal.

El dilema en què ens trobem atrapats és el següent: o bé l'equip al poder a Txecoslovàquia no era comunista o bé l'acció és aberrant.

La veritat és probablement prou més matisada. A més de l'indubtable factor podríem dir "emocional" que és el pànic que els russos i llurs amics han sentit en un moment donat respecte a la possible imminència del ressorgiment i expansió d'una Alemanya revengista, cal sospesar si potser la veritat té una dimensió a curt termini i una altra a llarg termini, amb la qual cosa donem a la història la dimensió que li escau. Perquè pot resultar que a llarg termini les conseqüències de l'equip Dubcek fossin efectivament antisocialistes, i en aquest cas, l'acció a llarg termini quedés justificada en termes ideològics.

Tota aquesta manca d'intel·ligibilitat dels actes d'un règim socialista que no escauen a les definicions bàsiques que del socialisme han estat formulades, tota aquesta inadequació de l'acció al pensament que la informa, constitueix un problema major. Perquè un règim socialista hauria de caure en la mateixa contradicció que defineix específicament el règim capitalista?

Aquests són els fets i no es poden canviar: les tropes del Pacte de Varsòvia envaeixen un país socialista i justifiquen l'acció acusant l'equip al Govern de contrarevolucionari. La justificació no ofereix cap mena de novetat i ha estat abastament utilitzada pels règims capitalistes contra els revolucionaris.

En el fons, la demanda implícita formulada pels progressistes de tot el món, dins de la seva pena o de la seva indignació és una demanda d'intel·ligibilitat. És tracta de no donar a l'home del carrer la sensació que estem vivint en un món de confusió, que les fronteres del què és lícit i del què és il·lícit no són ben marcades, que el fi justifica els mitjans. Es tracta que l'home del carrer no tingui la sensació que està constantment tutelat per unes minories que han penetrat l'entranya de la veritat i que això les justifica a tirar sempre que els acomodi, pel camí del mig.

Perquè la democràcia, la llibertat i la justícia, també es podrien definir dient que l'home del carrer té raó, en la seva saviesa i en la seva ignorància. Aquesta molt arriscada afirmació va dirigida a denunciar una molt arriscada sospita: la idea aristocràtica del poder que tenen les minories.

Nosaltres desitgem creure que la naturalesa del poder no és aristocràtica; que el poble es respecta i no es tutela; que la llibertat és la pràctica concreta i quotidiana de les opcions, sense la qual queda sense justificació l'exercici del poder polític.

Nosaltres estem per la democràcia directa entenent per tal, no l'impossible físic de la deliberació universal, sí, però, l'exercici concret i quotidià de la responsabilitat dins d'una societat socialista. I dins d'una nació lliure com semblava ser Txecoslovàquia, o com aspirava a ser.

Per això condemnem la invasió. Com abans hem condemnat tots els precedents que abundosament ens ha ofert el món capitalista.

=========